

допомога повинна надаватися виключно на безвідплатній основі, тоді, як юридичні (правові) послуги передбачають їх відплатний характер.

З урахуванням зазначеного, правову допомогу слід розглядати як дії, визначених законом, суб'єктів щодо складення документів та представництва перед органами державної влади та місцевого самоврядування інтересів фізичних осіб, що надаються безоплатно.

Література

1. Бірюкова А. М. Щодо проекту закону України «Про правову допомогу», розробленого Міністерством юстиції України: зауваження і пропозиції / А. М. Бірюкова, С. В. Гончаренко // Адвокат. – 2004. – № 2.

2. Волков А. Бесплатная юридическая помощь / А. Волков, А. Гаврушко // Юридическая практика. – 2003. – 12 авг.

3. Ильина Т. И. Обязательства по оказанию правовых услуг в Российской Федерации: автореф. дис. ... канд. юрид. наук / Т. И. Ильина. – 2007.

4. Кудрявцева А. В. Участие адвоката-защитника на стадии предварительного расследования и в суде первой инстанции: монография / А. В. Кудрявцева, В. С. Попов. – Челябинск: Полиграф Мастер, 2006.

5. Невская О. В. Что такое квалифицированная юридическая помощь? / О. В. Невская // Адвокат. – 2004. – № 11.

6. Печерский В. В. Юридическая помощь и юридическая услуга: формирование и сравнение понятий / В. В. Печерский // Юстиция Беларуси. – 2005. – № 7.

7. Про безоплатну правову допомогу: Закон України від 02 червня 2011 року № 3460-VI. // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 51. – Ст. 577.

8. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням громадянина Солдатова Д. І. щодо офіційного тлумачення ст. 59 Конституції України та ст. 44 КПК України від 16.11.2000 р. // Вісник Конституційного Суду України. – 2001. – № 9. – С. 24-30. – 425

9. Смагин Г. А. Конституционно-правовые вопросы оказания юридической помощи в Российской Федерации: дис. ... канд. юрид. наук / Г. А. Смагин. – М., 2003.

УДК 346.1:664 (043.2)

Грибчук Л. М., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гелич А. О., к.ю.н., доцент

ГОСПОДАРСЬКО – ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ХАРЧОВОЇ ПРОДУКЦІЇ

Якість продукції виступає визначальним чинником економічної політики держави. З одного боку, виробництво якісної продукції свідчить про рівень життя населення країни, здоров'я нації й безпеки навколишнього природного середовища. З другого боку - це можливість прискорення темпів економічного розвитку та підвищення ролі держави на міжнародному рівні.

Виробництво харчових продуктів особлива сфера суспільного виробництва у якій виробляються товари і надаються послуги для задоволення базової потреби людини у харчових продуктах (їжі).

Сюди відноситься харчосмакова, м'ясо-молочна, мукомольно-круп'яна, лікєро-горілочна, цукрова промисловість тощо, а також забезпечення продукцією їх виробництва громадян властивостями продукції цієї галузі. Така продукція, як зазначає О. П. Віхров, безпосередньо споживається населенням, і це висуває особливі вимоги до її якості та безпеки, обумовлює створення державних гарантій дотримання вказаних вимог з метою збереження і зміцнення здоров'я людини, забезпечення її права на належну якість та безпеку харчових продуктів [3]. Крім того, виробництво, обіг і реалізація окремих видів продуктів, зокрема алкогольних напоїв, тютюнових виробів, цукру, мають істотну специфіку чи особливе значення, що зумовило прийняття спеціальних законодавчих актів.

Україна як і більшість країн світу, нажаль, не може забезпечити світовий стандарт суверенітету споживача, що означає виробляти харчові продукти в таких кількостях, що є необхідними для максимально задоволення його нестатків. Поки що вирішує питання визначення і наповнення споживчого кошика. Шлях до нього один - виробляти безпечні продукти в достатній кількості і за доступними цінами.

У зв'язку з цим, і на сьогодні є актуальним головний обов'язок держави закріплений у ст. 3 Конституції України яка гласить, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю. Окрім цього, ще однією конституційною гарантією громадян України на забезпечення їх життя і здоров'я є ч. 2 ст. 50 Конституції, яка кожному гарантує право вільного доступу до інформації про якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її отримання. Така інформація ніким не може бути засекречена. У зв'язку з цим, діяльність держави по забезпеченню безпечності та якості харчових продуктів з метою забезпечення життєдіяльності та здоров'я громадян, слід вважати її функцією.

Правове забезпечення безпечності та якості харчових продуктів найбільш повно визначено у Законі України від 23.12.1997 р. в редакції від 01.01.2015 р. «Про безпечність та якість харчових продуктів» з практично щорічними, змінами і доповненнями. Цей Закон регулює відносини між органами виконавчої влади, виробниками, продавцями (постачальниками) та споживачами харчових продуктів, що виробляються, знаходяться в обігу імпортуються і експортуються. Дія цього Закону не поширюється на тютюн і тютюнові вироби та спеціальні вимоги до харчових продуктів, пов'язані з наявністю у них генетично модифікованих організмів чи їх компонентів, що є предметом регулювання спеціального законодавства, а також на харчові продукти, вироблені для особистого споживання.

Харчовим продуктом (їжею), згідно з цим Законом (ст. 1) є: будь-яка речовина або продукт (сирий, включаючи сільськогосподарську продукцію, необроблений, напівоброблений або оброблений), призначений для споживання людиною. Харчовий продукт включає напій, жувальну гумку та будь-яку іншу речовину, включаючи воду, які навмисно включені до харчового продукту під час виробництва, підготовки або обробки [1].

Окрім загальних, передбачені харчові продукти для спеціального дієтичного споживання (використання).

Забезпечення якості продукції в багатьох розвинутих країнах світу сьогодні здійснюється на двох рівнях. Перший – забезпечення безпеки продукції (політика внутрішнього ринку, захист прав споживачів, навколишнього середовища, здоров'я громадян, споживча безпека). Застосовуються засоби переважно імперативного характеру: технічні регламенти (директиви), обов'язкові стандарти та процедури підтвердження відповідності, контроль і нагляд. Другий – підвищення конкурентоспроможності продукції. Використовуються переважно приватноправові засоби, тобто встановлюються певні рамки, мета, напрями діяльності, що реалізуються з допомогою ринкових механізмів: саморегулятивні організації, добровільність виконання стандартів, процедур підтвердження відповідності. Отож, забезпечення якості на національному рівні на повинно суперечити міжнародним стандартам.

Література

1. Про безпечність та якість харчових продуктів: Закон України від 23.12.1997 № 771/97 // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 19. – Ст. 98.

2. Кузьміна М. Визначення поняття якості продукції та критерії її оцінки / М. М. Кузьміна // Підприємництво, господарство і право. – 2007. – № 12. – С. 138-142.

3. Віхров О. П. Господарське право. Спеціальна частина. Навчальний посібник. – К.: Видавничий дім «Слово». 2006. – С. 103.

УДК 347.51 (043.2)

Загарук С. М., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Шишка Р. Б., д.ю.н., професор

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ СУБ'ЄКТІВ МАЛОГО БІЗНЕСУ

Підприємці, в тому числі суб'єкти малого бізнесу, як встановлені правовими нормами обов'язок перетерплювати несприятливі наслідки при невиконанні ними встановлених нормами права (законами) і договорами обов'язків і зобов'язань. У залежності від галузевої приналежності юридичних норм, що встановлюють відповідальність, застосовуються